

Aligning Our Will with His

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Përputhja e Vullnetit Tonë me të Tijin

Nga Plaku Ulises Soares,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

October 2024 general conference

Following the Lord's will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven.

On a certain occasion, the Savior spoke of a merchant man who was searching for “goodly pearls.” During the merchant man’s search, he found one “of great price.” However, in order to acquire the magnificent pearl, this man had to sell all his possessions, which he promptly and joyfully did.

Through this short and thoughtful parable, the Savior beautifully taught that the kingdom of heaven is likened unto a priceless pearl, truly the most precious treasure that should be desired over all else. The fact that the merchant instantly sold all his possessions to obtain that valuable pearl clearly indicates that we should align our mind and desires with the will of the Lord and willingly do everything we can during our mortal journey to attain the eternal blessings of God’s kingdom.

To be worthy of this great reward, we certainly need, among other things, to give our best effort to set aside all self-centered pursuits and abandon any entanglement that holds us back from full commitment to the Lord and His higher and holier ways. The Apostle Paul refers to these sanctifying pursuits as “hav[ing] the mind of Christ.” As exemplified by Jesus Christ, this means “[doing] always those things that please [the Lord]” in our lives, or as some people say nowadays, this is “doing what works for the Lord.”

In a gospel sense, “[doing] always those

Zbatimi i vullnetit të Zotit në jetën tonë do të na mundësojë të gjejmë margaritarin më të çmuar në botë, mbretërinë e qiejve.

Në një rast të caktuar, Shpëtimtari foli për një tregtar që po kërkonte “margaritarë të bukur”. Gjatë kërkimit të tij, tregtari gjeti një margaritar “me vlerë të madhe”. Megjithatë, për ta fituar margaritarin madhështor, ky njeri duhej të shiste të gjitha pasuritë, gjë të cilën e bëri menjëherë dhe me gëzim.

Nëpërmjet kësaj shëmbëlltyre të shkurtër e të menduar mirë, Shpëtimtari na mësoi bukur se mbretëria e qiejve ngjason një margaritari të paçmuar, me të vërtetë thesari më i çmuar që duhet dëshiruar mbi çdo gjë tjetër. Fakti që tregtari i shiti menjëherë të gjitha pasuritë për ta marrë atë margaritar të vlefshëm, tregon qartë se ne duhet t’i përputhim mendjen dhe dëshirat me vullnetin e Zotit dhe të bëjmë me dashje gjithçka që mundemi gjatë udhëtimit tonë në vdekshmëri, për të arritur bekimet e përjetshme të mbretërisë së Perëndisë.

Për të qenë të denjë për këtë shpërblim të madh, sigurisht që duhet, ndër të tjera, të bëjmë përpjekjet tona më të mira që të lëmë mënjanë të gjitha veprimtaritë egoiste dhe të braktisim çdo ngatërresë që na pengon për t’iu përkushtuar plotësisht Zotit dhe udhëve të Tij më të larta e më të shenjta. Apostulli Pal u referohet këtyre veprimtarive shenjtëruese si “të ke[ni] mendjen e Krishtit”. Siç është dhënë shembull nga Jezu Krishti, kjo do të thotë “të bëj[më] vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë [Zotit]” në jetën tonë, ose siç thonë disa njerëz në ditët e sotme, “të bëjmë atë që funksionon për Zotin”.

Nga pikëpamja e ungjillit, “bë[rja] vazhdi-

things that please [the Lord]” relates to submitting our will to His will. The Savior thoughtfully taught the importance of this principle while instructing His disciples:

“For I came down from heaven, not to do mine own will, but the will of him that sent me.

“And this is the Father’s will which hath sent me, that of all which he hath given me I should lose nothing, but should raise it up again at the last day.

“And this is the will of him that sent me, that every one which seeth the Son, and believeth on him, may have everlasting life: and I will raise him up at the last day.”

The Savior achieved a perfect and divine level of submission to the Father by allowing His will to be swallowed up in the Father’s will. He once said, “And he that sent me is with me: the Father hath not left me alone; for I do always those things that please him.” In teaching the Prophet Joseph Smith about the anguish and agonies of the Atonement, the Savior said:

“For behold, I, God, have suffered these things for all, that they might not suffer if they would repent; ...

“Which suffering caused myself, even God, the greatest of all, to tremble because of pain, and to bleed at every pore, and to suffer both body and spirit—and would that I might not drink the bitter cup, and shrink—

“Nevertheless, glory be to the Father, and I partook and finished my preparations unto the children of men.”

During our sojourn in mortality, we often wrestle with what we think we know, what we think is best, and what we assume works for us, as opposed to comprehending what Heavenly Father actually knows, what is eternally best, and what absolutely works for children within His plan. This great wrestle can become very complex, especially considering the prophecies contained in the scriptures for our day: “This know also, that in the last days ... men shall be lovers of their own selves, ... lovers of pleasures more than lovers of God.”

One sign that indicates fulfillment of this prophecy is the current growing trend in the world, adopted by so many, of people becoming consumed with themselves and constantly pro-

misht [e] gjëra[ve] që i pëlqejnë [Zotit]”, lidhet me nënshtrimin e vullnetit tonë ndaj vullnetit të Tij. Shpëtimtari në mënyrë të mirëmenduar dha mësim mbi rëndësinë e këtij parimi ndërsa i udhëzoi dishepujt e Tij:

“Sepse unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar.

Ky është vullneti i Atit që më ka dërguar: që unë të mos humbas asgjë nga të gjitha ato që ai më ka dhënë, por t’i ringjall në ditën e fundit.

Ky, pra, është vullneti i atij që më ka dërguar: që kushdo që sheh Birin dhe beson në të, të ketë jetë të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit.”

Shpëtimtari arriti një nivel të përsosur dhe hyjnor nënshtrimi ndaj Atit duke lejuar që vullneti i Tij të shkrihej në vullnetin e Atit. Njëherë Ai tha: “Dhe ai që më ka dërguar është me mua; Ati s’më ka lënë vetëm, sepse bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë”. Duke i dhënë mësim Profetit Jozef Smith rreth ankthit dhe agonisë së Shlyerjes, Shpëtimtari tha:

“Pasi vër re, unë, Perëndia, i kam vuajtur këto gjëra për të gjithë, që ata të mos vuajnë nëse do të pendohen; ...

Vuajtje që më bëri mua, madje Perëndi, më i madhi i të gjithëve, të dridhem për shkak të dhembjes e të më dalë gjak nga çdo por dhe të vuaj si në trup e në shpirt – dhe të dëshiroj që të mos e pi kupën e hidhur e të mpakem –

Megjithatë, lavdi i qoftë Atit dhe unë mora pjesë e i mbarova përgatitjet e mia për fëmijët e njerëzve.”

Gjatë qëndrimit tonë të përkohshëm në vdekshmëri, ne shpesh luftojmë me atë që mendojmë se dimë, atë që mendojmë se është më e mira, dhe atë që hamendësojmë se funksionon për ne, në vend që të kuptojmë atë që Ati Qiellor di në të vërtetë, çfarë është më e mira në përjetësi dhe çfarë është absolutisht e përshtatshme për fëmijët sipas planit të Tij. Kjo luftë e madhe mund të ndërlikohet së tepërmi, veçanërisht kur marrim parasysh profecitë që përmbahen në shkrimet e shenjta për kohën tonë: “Dhe dije këtë, në ditët e fundit ... njerëzit do të jenë egoistë, ... dëfrimdashës më fort se perëndidashës”.

Një shenjë që tregon përmbushjen e kësaj profecie, është prirja e tanishme në botë që vazhdon të rritet, e përvetësuar nga kaq shumë njerëz, e përqendrimit plotësisht te vetja dhe shpalljes

claiming, “No matter what, I live my own truth or I do what works for me.” As Paul the Apostle said, they “seek their own, not the things which are Jesus Christ’s.” This way of thinking is often justified as being “authentic” by those who indulge in self-centered pursuits, focus on personal preferences, or want to justify certain types of behavior that frequently don’t match God’s loving plan and His will for them. If we let our heart and mind embrace this way of thinking, we can create significant stumbling blocks for ourselves in acquiring the most priceless pearl that God has lovingly prepared for His children—eternal life.

While it is true that each of us travels an individualized discipleship journey on the covenant path, striving to keep our hearts and minds centered on Christ Jesus, we need to be careful and constantly vigilant to not be tempted to adopt this type of worldly philosophy in our life. Elder Quentin L. Cook said that “being sincerely Christlike is an even more important goal than being authentic.”

My dear friends, when we choose to let God be the most powerful influence in our life over our self-serving pursuits, we can make progress in our discipleship and increase our capacity to unite our mind and heart with the Savior. On the other hand, when we don’t allow God’s way to prevail in our life, we are left to ourselves, and without the Lord’s inspiring guidance, we can justify almost anything we do or don’t do. We can also make excuses for ourselves by doing things our own way, saying in effect, “I am just doing things my way.”

On one occasion, while the Savior was declaring His doctrine, some people, particularly self-righteous Pharisees, rejected His message and boldly declared that they were children of Abraham, implying that their lineage would grant them special privileges in the sight of God. That mentality led them to lean unto their own understanding and to disbelieve what the Savior was teaching. The Pharisees’ reaction to Jesus was clear evidence that their presumptuous attitude left no place in their hearts for the Savior’s words and God’s way. In response, Jesus wisely and courageously declared that if they were true covenant children of Abraham, they would do the works of

vazhdimisht: “Sido që të jetë, unë jetoj të vërtetën time ose bëj atë që funksionon për mua”. Siç tha Apostulli Pal, ata “kërkojnë interesin e vet dhe jo gjërat e Jezu Krishtit”. Kjo mënyrë të menduari shpesh justifikohet si të qenit “autentike” prej atyre që kënaqen nga veprimtaritë me veten në qendër, që përqendrohen te parapëlqimet vetjake ose që duan të justifikojnë disa lloje sjelljesh që shpesh nuk përputhen me planin e dashur të Perëndisë dhe vullnetin e Tij për ta. Nëse i lëmë zemrën dhe mendjen tonë të përqafojnë këtë mënyrë të menduarit, mund të krijojmë pengesa të rëndësishme për veten për marrjen e margaritarit më të çmuar që Perëndia ka përgatitur me dashuri për fëmijët e Tij – jetës së përjetshme.

Ndërsa është e vërtetë që secili prej nesh bën një udhëtim të individualizuar dishepullimi në shtegun e besëlidhjeve, duke u përpjekur fort ta mbajë zemrën dhe mendjen e vet të përqendruar te Krishti Jezus, ne duhet të jemi të kujdesshëm dhe vazhdimisht vigjilentë që të mos tundohejmita përvetësojmë këtë lloj filozofie të botës në jetën tonë. Plaku Kuentin L. Kuk tha se “të qenit sinqerisht si Krishti është një synim akoma më i rëndësishëm sesa të qenit autentike”.

Miq të mi të dashur, kur zgjedhim ta lëmë Perëndinë të jetë ndikimi më i fuqishëm në jetën tonë përkundrejt veprimtarive tona egoiste, ne mund të përparojmë në dishepullimin tonë dhe të rritim aftësinë për të bashkuar mendjen dhe zemrën tonë me Shpëtimtarin. Në të kundërt, kur nuk e lejojmë mënyrën e Perëndisë të triumfojë në jetën tonë, ne lihem vetëm dhe, pa udhërrëfimin frymëzues të Zotit, mund të justifikojmë pothuajse çdo gjë që bëjmë apo nuk e bëjmë. Ne gjithashtu mund ta justifikojmë veten duke i bërë gjërat sipas mënyrës sonë, duke thënë në fakt: “Unë thjesht po i bëj gjërat sipas mënyrës sime”.

Në një rast, ndërsa Shpëtimtari po shpallte doktrinën e Tij, disa njerëz, veçanërisht farisenjtë që e konsideronin veten të drejtë, e hodhën poshtë mesazhin e Tij dhe shpallën me guxim se ishin fëmijë të Abrahamit, duke nënkuptuar se prejardhja do t’u jepte atyre privilegje të veçanta në sytë e Perëndisë. Ajo lloj mendësie i shtyu të mbështeteshin tek të kuptuarit e tyre vetjak dhe të mos e besonin atë që po u mësonte Shpëtimtari. Reagimi i farisenjve ndaj Jezusit ishte dëshmi e qartë se qëndrimi i tyre mendjemadh nuk u la vend në zemër për fjalët e Shpëtimtarit dhe mënyrën e Perëndisë. Si përgjigje, Jezusi me mençuri dhe guxim shpalli se, nëse ata do të

Abraham, especially considering that the God of Abraham was standing before them and teaching them the truth at that very moment.

Brothers and sisters, as you can see, acting on these mental gymnastics of “what works for me” versus doing “what always pleases the Lord” is not a new trend that is unique to our day. It is an age-old mentality that has crossed the centuries and often blinds the wise-in-their-own-eyes and confuses and exhausts many of God’s children. This mentality is, in fact, an old trick of the adversary; it is a deceptive path that carefully leads God’s children away from the true and faithful covenant path. While personal circumstances such as genetics, geography, and physical and mental challenges do influence our journey, in things that truly matter, there is an inner space where we are free to choose whether or not we will decide to follow the pattern the Lord has prepared for our life. Truly, “He marked the path and led the way, and ev’ry point [defined].”

As Christ’s disciples, we desire to walk the path He marked for us during His mortal ministry. We not only desire to do His will and all that will please Him but also seek to emulate Him. As we strive to be true to every covenant we have entered into and live “by every word that proceedeth out of the mouth of God,” we will be protected against falling victim to the sins and errors of the world—errors of philosophy and doctrine that would lead us away from those most precious pearls.

I have been personally inspired by how such spiritual submissiveness to God has impacted the lives of faithful disciples of Christ as they chose to do those things that work for and are pleasing in the sight of the Lord. I know a young man who was unsettled about going on a mission but felt inspired to go and serve the Lord when he listened to a senior leader of the Church sharing his own personal testimony and sacred experience of serving as a missionary.

In his own words, this young man, now a returned missionary, said: “As I listened to the testimony of an Apostle of the Savior Jesus

ishin fëmijë të vërtetë të besëlidhjes së Abraham-it, ata do të bënin veprat e Abrahamit, veçanërisht duke pasur parasysh se Perëndia i Abrahamit po qëndronte para tyre dhe po u mësonte të vërtetën pikërisht në atë çast.

Vëllezër dhe motra, siç mund ta shihni, të vepruarit sipas këtyre ushtrimeve gjimnastikore mendore të “asaj që funksionon për mua” përkundrejt bërjes së “asaj që vazhdimisht i pëlqen Zotit”, nuk është një prirje e re e cila është unike për kohën tonë. Është një mendësi e lashtë që i ka kapërcyer shekujt dhe shpesh i verbon të mençurit e vetëshpallurdhe pështjellon e sflit shumë nga fëmijët e Perëndisë. Kjo lloj mendësie është në fakt një marifet i vjetër i kundërshtarit; është një shteg mashtrues që i largon me kujdes fëmijët e Perëndisë nga shtegu i vërtetë dhe besnik i besëlidhjeve. Ndërsa rrethana vetjake të tilla si gjenetika, gjeografia, sfidat fizike dhe mendore ndikojnë vërtet në udhëtimin tonë, në gjërat që kanë vërtet rëndësi, ekziston një hapësirë e brendshme ku jemi të lirë të zgjedhima do të vendosim të ndjekim apo jo modelin që Zoti ka përgatitur për jetën tonë. Me të vërtetë, Ai “shtegun shënoi, udhën tregoi, në çdo drejtim na prin”.

Si dishepuj të Krishtit, ne dëshirojmë të ecim në shtegun që Ai shënoi për ne gjatë shërbesës së Tij në vdekshmëri. Ne jo vetëm që dëshirojmë të bëjmë vullnetin e Tij dhe gjithçka që do ta kënaqë Atë, por kërkojmë gjithashtu ta imitojmë Atë. Ndërsa përpiqemi të jemi të vërtetë ndaj çdo besëlidhjeje në të cilën kemi hyrë dhe jetojmë me “çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë”, do të mbrohem i që të mos biem viktimë të mëkateve dhe gabimeve të botës, gabimeve të filozofisë dhe doktrinës që do të na largonin nga ata margaritarët më të çmuar.

Unë vetë jam frymëzuar nga mënyra se si një nënshtrim i tillë shpirtëror ndaj Perëndisë ka ndikuar në jetën e dishepujve besnikë të Krishtit, pasi ata zgjodhën të bënin ato gjëra që funksionojnë për Zotin dhe janë të pëlqyeshme në sytë e Tij. Njoh një të ri që qe i turbulluar rreth shkuarjes në mision, por i cili ndjeu frymëzimin për të shkuar dhe për t’i shërbyer Zotit kur dëgjoi një udhëheqës të lartë të Kishës të jepte dëshminë e vet dhe përvojën vetjake të shenjtë të shërbimit si misionar.

Me fjalët e tij, ky i ri, tashmë një misionar i kthyer, tha: “Kur dëgjova dëshminë e një Apostulli të Shpëtimtarit Jezu Krisht, munda të ndiej

Christ, I was able to feel of God's love for me, and I desired to share that love with others. At that moment I knew that I should serve a mission despite my fears, doubts, and concerns. I felt totally confident in the blessings and promises of God for His children. Today, I am a new person; I have a testimony that this gospel is true and that the Church of Jesus Christ has been restored on earth." This young man chose the Lord's way and became an example of a true disciple in every aspect.

A faithful young woman decided not to compromise her standards when she was asked to dress immodestly to fit into the business division of the fashion company where she worked. Understanding that her body is a sacred gift from our Heavenly Father and a place where the Spirit can dwell, she was moved to live by a standard higher than the world's. She not only gained the confidence of those who saw her living by the truth of the gospel of Jesus Christ but also preserved her job, which for a moment was in jeopardy. Her willingness to do what was pleasing in the sight of the Lord, rather than what worked for the world, gave her covenant confidence amidst difficult choices.

Brothers and sisters, we are constantly confronted by similar decisions in our daily journey. It takes a courageous and a willing heart to pause and pursue an honest and meek introspection to acknowledge the presence of weaknesses of the flesh in our life that may impede our ability to submit ourselves to God, and ultimately decide to adopt His way rather than our own. The ultimate test of our discipleship is found in our willingness to give up and lose our old self and submit our heart and our whole soul to God so that His will becomes ours.

One of the most glorious moments of mortality occurs when we discover the joy that comes when doing always those things that "work for and please the Lord" and "what works for us" become one and the same! To decisively and unquestioningly make the Lord's will our own requires majestic and heroic discipleship! At that sublime moment, we become consecrated to the Lord, and we totally yield our wills to Him. Such spiritual submissiveness, so to speak, is beautiful,

dashurinë e Perëndisë për mua dhe doja ta ndaja atë dashuri me të tjerët. Në atë çast e dija se duhej të shërbeja në një mision pavarësisht nga frika, dyshimet dhe shqetësimet e mia. Ndiheja plotësisht i sigurt për bekimet dhe premtimet e Perëndisë për fëmijët e Tij. Sot, jam një individ i ri; kam një dëshmi se ky ungjill është i vërtetë dhe se Kisha e Jezu Krishtit është rivendosur në tokë." Ky i ri zgjodhi mënyrën e Zotit dhe u bë shembull i një dishepulli të vërtetë në çdo aspekt.

Një e re besnike vendosi të mos bënte kompromis për standardet e saj kur iu kërkua të vishej në mënyrë të pahijshme për t'iu përshtatur sektorit sipërmarrës të kompanisë së modës ku ajo punonte. Me kuptueshmërinë se trupi i saj është një dhuratë e shenjtë nga Ati ynë Qiellor dhe një vend ku Shpirti mund të banojë, ajo u nxit të jetonte sipas një standardi më të lartë nga ai i botës. Ajo jo vetëm që fitoi besimin e atyre të cilët e panë të jetonte sipas së vërtetës së ungjillit të Jezu Krishtit, por gjithashtu ruajti vendin e saj të punës, i cili për një çast u vu në rrezik. Gatishmëria për të bërë atë që ishte e pëlqyeshme në sytë e Zotit, në vend të asaj që funksiononte për botën, i dha siguri në besëlidhje mes zgjedhjeve të vështira.

Vëllezër dhe motra, ne vazhdimisht përballemi me vendime të ngjashme në rrugëtimin tonë të përditshëm. Duhet një zemër e guximshme dhe e gatshme që të ndalemi e të bëjmë një vetëshqyrtim të sinqertë dhe të butë së brendshmi për të pranuar praninë e dobësive të mishit në jetën tonë, të cilat mund të na e pengojnë aftësinë për t'iu nënshtruar Perëndisë, dhe që përfundimisht të vendosim të përvetësojmë udhën e Tij dhe jo tonën. Prova përfundimtare e dishepullimit tonë qëndron në gatishmërinë tonë për të hequr dorë nga njeriu që ishim dikur, dhe për ta humbur atë, dhe për t'ia dorëzuar zemrën dhe gjithë shpirtin Perëndisë, në mënyrë që vullneti i Tij të bëhet vullneti ynë.

Një nga çastet më të lavdishme të vdekshmërisë ndodh kur zbulojmë gëzimin që vjen kur bërja vazhdimisht e atyre gjërave që "funksionojnë për Zotin dhe e kënaqin Atë" dhe bërja e "asaj që funksionon për ne", bëhen një dhe e njëjta gjë! Për ta bërë tonin vullnetin e Zotit, në mënyrë të prerë dhe të padiskutueshme, duhet dishepullim madhështor dhe heroik! Në atë çast sublim, bëhemi të përkushtuar ndaj Zotit dhe ia dorëzojmë plotësisht vullnetin tonë Atij. Një

powerful, and transformational.

I testify to you that following the Lord's will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven. I pray that each of us, in our time and turn, will be able to declare, with covenant confidence, to our Heavenly Father and Savior Jesus Christ that “what works for Thee works for me.” I say these things in the sacred name of the Savior Jesus Christ, amen.

nënshtim i tillë shpirtëror, si të thuash, është i bukur, i fuqishëm dhe shndërrues.

Ju dëshmoj se zbatimi i vullnetit të Zotit në jetën tonë do të na mundësojë të gjejmë margaritarin më të çmuar në botë, mbretërinë e qiejve. Lutem që secili prej nesh, në kohën e vet dhe kur t'i vijë radha, të jetë në gjendje t'iu shpallë, me siguri në besëlidhje, Atit tonë Qiellor dhe Shpëtimtarit Jezu Krisht: “Ajo që funksionon për Ty, funksionon për mua”. I them këto gjëra në emrin e shenjtë të Shpëtimtarit Jezu Krisht, amen.